

Beslutning næste Aar. Men, som sagt, jeg vil ikke tillægge det nogen stor Betydning, hvilken af Delene det bliver, jeg vil blot bede det høje Ting tage velvilligt paa Sagen og bringe min Tak for den Maade, paa hvilken den er bleven behandlet i Finansudvalget.

Sabroe: I Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem, som nys havde Ordet, hvor han kom ind paa sin Stilling som Medlem af Overbestyrelsen for „Flakkebjerg“ og „Landerupgaard“ og udtalte, at det muligt vilde være formaalistjenukt at afhænde en Del af Jordtilliggendct til Landerupgaard, vil jeg sige, at det klogeste og rigtigste, der kunde gøres baade for de Børn, som ere der nu, og for de Børn, der skulle være der i Fremtiden, vilde være helt at nedlægge „Landerupgaard“. Der er ingen Opdragelsesanstalt, der i den Grad har Karakteren af at være en ren Staffeanstalt som „Landerupgaard“. Der er i Løbet af 11 Maaneder paa denne Anstalt uddelt ikke mindre end 700 Slag Rotting til de fattige Børn foruden en Række Fængselsstraffe. Jeg henstiller til det ærede Medlem, som er Medlem af Overbestyrelsen, at foranledige, at man i hvert Fald kommer bort fra den Ledelse, som indtil Dato har været den raadende; desværre er Manden jo bleven genansat som Leder for „Landerupgaard“, der nu skal omdannes til almindeligt Børnehjem, men jeg henleder det ærede Medlems Opmærksomhed paa det, han er jo Medlem af Overbestyrelsen.

Justitsministeren (Alberti): Med Hensyn til den Stilling, det højtærede Finansudvalg har indtaget til de af mig til 3die Behandling stillede Ændringsforslag, har jeg kun Grund til som sædvanlig at være det højtærede Udvalg taknemmelig, hvilket ogsaa gælder Udvalgets Holdning til de Ændringsforslag, jeg havde stillet til 2den Behandling, hvor jeg ved Forhandlingen her i Tinget var forhindret i at komme til Stede. Der er kun nogle enkelte Punkter vedrørende disse Ændringsforslag, som jeg skal omtale med nogle faa Ord.

Jeg havde stillet et Ændringsforslag om, at der skulde ydes Fru Bransholm en aarlig Understøttelse af Statskassen paa 600 Kr. Jeg havde selv i mit Forslag henvist til, at det rigtige vilde være, at saadanne selvejende Institutioner selv pensionerede deres Funktionærer, men under Hensyn til, at „Hebron“ ingen Midler ejede dertil, stillede jeg Forslaget saaledes, at

Pensionen skulde udredes af Statskassen. Det højtærede Udvalg har imidlertid foretrukket, at man gaar den Vej, at Pensionen udredes af selve Institutionen „Hebron“, men saaledes, at der paa Finansloven bevilges de fornødne Penge dertil. Det har jo fundet sit Udtryk deri, at det højtærede Udvalg ikke har tiltraadt mit Forslag under Nr. 95 om Understøttelsen til Fru Bransholm, men derimod under Nr. 109 selv har stillet et Forslag, gaaende ud paa det samme, alene med den Forskel, at Beløbet skal ikke ydes hende direkte ud af Statskassen, men skal ydes hende af Statskassen gennem Institutionen „Hebron“. Jeg har intet som helst at indvende mod denne Forandring i Forslaget. Det, det for mig kommer an paa, er, at Fru Bransholm faar den Pension, jeg har foreslaaet til hende.

Der er dernæst ved Ændringsforslag Nr. 123 at bemærke, at dette Forslag ikke er tiltraadt af to af Udvalgets Medlemmer, nemlig det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) og det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Det ærede Medlem for Ringsted begrundede, hvorfor Forslaget ikke var tiltraadt. Det er et Forslag, som gaar ud paa at forhøje Honoraret til Justitsministeriets Konsulent i Tuberkulosesager, Professor C. Lorentzen fra 2,500 Kr. til 3,600 Kr., og det begrundes derved, at Professor C. Lorentzen, som allerede, medens Sundhedskollegiet virkede, havde en Virksomhed vedrørende Tuberkulosesager, fik denne Virksomhed betydelig udvidet derigennem, at en Del af Tilsynet og Forretningerne med Tuberkulosespørgsmaal, som tidligere laa under Sundhedskollegiet, kom til at gaa over paa ham.

Nu begrundede det ærede Medlem for Ringsted sin Modstand deri, at han fandt, at der i Stedet for Konsulenter hellere burde være selvstændige Embedsmænd. Det ærede Medlem sagde, at selvstændige Embedsmænd var Justitsministeren jo nødt til at rette sig efter, medens han ikke behøvede at rette sig efter sine Konsulenter. Det er jo en Misforstaaelse. Justitsministeren, som er den, der i Afgørelsen af enhver enkelt Sag, der hører under Justitsministeriet, har Ansvaret, behøver i lige høj Grad at rette sig efter sine Konsulenter som efter sine Embedsmænd, saa sandt som det ikke er Embedsmændene, der skulle bestemme, hvorledes Justitsministeren i det enkelte Tilfælde skal handle, men Justitsministeren selv.

Men jeg er alligevel enig med det ærede Medlem om, at det rigtigste og hel-